

LBRIS

We know
books

Era odată un împărat și avea trei fete și erau așa de frumoase, de la soare te puteai uita, da' la dânsle ba. Acu, cele două erau cum erau, da' cea mijlocie nici se mai povestește frumusețea ei. Acu câți feciori de împărați și de ghinărari au cerut-o, împăratul n-a vrut să le-o deie. Acu-ntr-o seară au venit trei tineri și le-o cerut, da' el n-a vrut să le dea. Acu ei au ieșit afară și unul dintr-înșii a prins a fluiera cât s-a făcut un nor mare și nu s-au mai văzut nici ei, nici fetele. Le-au răpit.

Acu-mpăratul a scos veste-n țară că cine-a găsi fetele le dă de nevastă. Acu-n satul cela a-mpăratului era un om ș-avea trei flăcăi. Doi erau cum erau, da' unul era prost, ședea-n cenușă, și-l chema Călin Nebunul. Ș-au zis acei doi frați: „Haidem și noi să căutăm fetele-mpăratului”. Da' Călin a zis: „Hai și eu cu voi”. Și-acei doi au zis: „Hai”. Și-mpăratul a zis că cei care s-or porni după fete le dă bani de cheltuială și strai de primeneală. Acu ei au făcut un arc ș-au zis că unde l-or zvârli, până unde-a ajunge, acolo să poposească. A aruncat cel mare și-a mers vreo două zile și-a ajuns. A aruncat și cel mijlociu și tot așa degrabă a ajuns. Da' când a aruncat Călin Nebunul, a mers trei luni de zile, zi și noapte, și de-abia a ajuns. Acu ei, mergând pe drum, au gătit și cremenea, și amnarul. De-abia au avut cu ce ațâța oleacă de foc. Și-au zis așa ei înde ei că să păzească focul unul din ei cât vor dormi ceilalți, că dacă s-a stinge focul, îi taie capul celui ce-a păzit dintr-înșii.

Acu s-au culcat cei doi, și cel mare a rămas să păzească. Pe la miezul nopții s-a auzit un vuiet grozav. Era un zmeu cu trei capete.

– Cum ai putut să-mi calci moșiile de la tată-meu fără de voia nimănui? Hai la luptă!

– Hai!

Și s-au luptat ei, s-au luptat, pân-acu l-a omorât pe zmeu și a făcut din capetele lui trei căpițe de carne. Acu se trezesc cei doi.

– Uite, voi ați dormit, da' eu uite ce lupt-am avut.

Acu a doua noapte cel mijlociu era să stea de strajă. Iar pe la miezul nopții se aude-un vuiet.

– Cum ai putut să-mi calci moșiile lui tată-meu fără voia nimănui? Aista era cu patru capete.

– Hai la luptă!

– Hai!

Și l-a omorât și pe acesta și-a făcut patru căpițe de carne din capetele lui. Acu, când s-au trezit ei, a-nceput să-i deie de grijă lui Călin Nebunul că să păzească bine focul. Acu el a treia noapte era să fie. Acu iar pe la miezul nopții s-auzi un vuiet mare. Un zmeu era – cu opt capete.

– Hi! zice Călin Nebunul, că și zmeul era năzdrăvan, și știa de dânsul, hai la luptă!

– Hai!

Cât se luptă, se luptă, cât de cât să nu se deie zmeul. I-a tăiat Călin Nebunul o ureche și-a picat o picătură de sânge și-a stins focul. Și-așa, pe-ntuneric, s-au început ei a lupta și-n sfârșit l-a omorât Călin Nebunul și-a făcut opt căpițe de carne. Acu ce să facă el? Foc nu-i. S-a luat el și mergea așa supărat prin pădure și-a ajuns la un copac înalt și s-a suit în vârful lui și-a văzut în depărtare o zare de foc. Coboară el și se pornește s-ajung-acolo și-ntâlnește un om pe drum.

– Bună noapte!

– Mulțămesc dumitale!

– Da' cine ești dumneata?

– Eu-s De-cu-sară.

Călin Nebunul l-apucă și-l leagă de-un copac cot la cot. Mai merge el o bucată bună, și mai întâlnește un om.

LBRIS

We know
books

